

[Ib Nørlund.]

Vort parti er og har altid været et lovligt virkende parti. Ingen kan påstå andet, og ministeren har ej heller gjort det her, selv efter den påtrængende overvågen, som man har ladet os blive til del. Vor kamp for arbejderklassens sag og for Danmarks fremtid har vi altid ført som en demokratisk kamp, når man har indrømmet os ret til det, og det agter vi også at gøre i fremtiden, som vores program viser, og vi har et mere forpligtet forhold til vores program end så mange andre. Derfor er ingen form for diskrimination tilladelig, og vi kan ikke anse den for acceptabel på nogen måde.

Alligevel har man sat ind med indbrud og aflytninger af forskellig art imod ledende folk i partiet og, bedes man bemærke, med henblik på med disse ulovlige metoder at skaffe sig, hvad man anså for stof, som lod sig anvende i politisk undergravelsesarbejde. Det og intet andet var, hvad der kom ud af det. Ministeren har tidligere kaldt dette for politisk modspil, men tyveri, lusken, snagen og provokation hører vel ikke til det politiske spil.

„Blikkenslagerne“ har søgt at omgive deres virksomhed med en glorie af patriotiske og sikkerhedspolitiske hensyn. Hvad har den slags at gøre med at snaske i personlige detaljer, som lod sig bruge i et politisk muldvarpearbejde? Det var det, gruppen drev på med åbenbart fra ca. 1953 og 1950-erne igennem, hvor man navnlig udbredte provokatoriske anonyme breve med pikante detaljer. Denne virksomhed forstærkede man under partistriden i 1958, hvor, for igen at henholde sig til Aktuelt, det hedder: „ . . . en række oplysninger fra spionagen mod Alfred Jensen“ blev „plantet“ i Information, hvor journalist Knud Bidstrup lagde navn til de pågældende artikler, som „ . . . skulle lægge ved til bålet i kommunistpartiet“. Metoden var at bruge tilsnaskede detaljer til at gøre falskmeldinger troværdige.

Men luskeriet har ikke alene været rettet imod kommunister. Forskellige folk af andre opfattelser har også kunnet konstatere aflytninger, også på betydelig senere tidspunkter, og det er ligeledes kendt nu, at CIA har sat gang i forskellige studenterorganisationer og organisationer, der påberåbte sig kulturel udbredelse. Vi har endnu kun

set toppen af isbjerget, men den er faktisk også stor nok.

For det andet: hvorfor er en opklaring nødvendig? Ja, hvorfor skulle den egentlig ikke være det? Sådan må man snarere stille spørgsmålet. Man siger: af hensyn til efterretningens hys-hys. Men det kan vel ikke give danske ministre og „blikkenslagere“ immunitet. Eller man siger, det er, fordi man administrativt har tilgivet lovbyrderne i nåde og med pension. Men det er dog et hensyn, som ikke kan gå forud for deres ofres ret til at vide, hvordan deres elementære borgerrettigheder er blevet tilsidesat.

Men en opklaring er først og fremmest nødvendig, fordi den er forudsætningen for den offentlighedens viden om, hvad der er foregået, og den kontrol, der ligger deri. Deri ligger jo også den mest afgørende garanti mod gentagelse eller videreførelse af det fordækte spil, som er foregået.

Ministeren har tidligere erkendt, at vi i disse sager også må lære af fortiden. Hvordan skal man gøre det, uden at kortene lægges på bordet? Det er vel ikke bare inden-dørs, man skal lære at gøre det fikserer en anden gang? Demokratiet må vel bestå i netop at kalde på offentlighedens årvågenhed over for ulovligt politisk falskspil.

For hvis disse affærer blot går upåtalet hen, kan det jo kun virke som en opmuntning til at fortsætte en sådan virksomhed. Den næste bande kan trøstes med, at der nok ikke skal blive sagt noget om den, i hvert fald slet ikke, før alt kan kaldes „forældet“ og „historisk“. De næste ministre kan fortie tingene eller lade dem passere. Hvor kan der under sådanne omstændigheder gives håndgribelige garantier for, at spillet ikke begynder igen, når der kommer nogen til, som finder det for godt? Resultatet af dette kan kun blive, at en Watergatestemning breder sig, og alle burde dog have lært, at det ikke er en trivselens atmosfære for demokratiet.

Dette ting kan også hjælpe med til opklaring. Der har i det overlevet flere medlemmer, som i kraft af deres funktioner i tidens løb har haft enten kendskab til eller berøring med „blikkenslagerbandens“ ulovlige aktiviteter. Det kunne være at forvente, at de ydede deres bidrag til at få gjort rent bord. Hr. Kjeld Olesen har jo således er-